

nødvendigvis maatte blive skæbnesvanger for det i militær Henseende ganske magtesløse Grækenland. Hans baade kloge og værdige Politik har fundet den mest uforbeholdne Anerkendelse fra Stormagternes Side og har sikkert ført til det under de forhaandenværende Omstændigheder for Grækenland som for Kreta bedst mulige Resultat." Det siger altsaa et af de Blade, som forlange, at vi skulle ruste og blive ved at ruste, vi, denne lille Magt, som er mindre end Grækenland og ikke nær magter saa meget som Grækenland.

Jeg skal nu gøre opmærksom paa, at da Krigen mellem Østerrig og Serbien blev bilagt, kom der et uimodsigeligt Krav fra Stormagternes Side — det stod at læse i Bladene herhjemme — i Form af et Paa-bud til Serbien om at afruste. Jeg har talt om de Folkebevægelser, som føre med sig, at Krig ikke bliver til; maa jeg ogsaa som et væsentligt Moment i Fremgangen nævne dette, at Folkene ere blevne mere kultiverede, der er ikke den Krigsmoral som før med Hensyn til at slaas og myrde hverandre. Det blev forleden Dag anført af en forsvarsvenlig Taler her i Salen, at Musikken spillede en overordentlig stor Rolle for Soldaterne, og at den havde undertiden ført til Sejr. Det er meget rigtigt, den har naturligvis ofte bidraget til at opirre, men Brændevinen har ført til det samme. I vore Dage, da Afholdsbevægelsen har haft saa stor Fremgang — dog ikke imellem Lensgreverne, jeg kender ikke nogen Lensgreve, der er Medlem af noget Afholdssamfund —, kan det ikke nytte, at man vil have dem til at slaas ved at give dem Brændevin, thi de ville sige: Det ville vi ikke have, vi ville ikke slaas. Musikken kan vel nok opildne dem noget, men der er ingen Fare for, at vi skulle blive indviklede i en europæisk Krig. Der var jo en Tid, da det et Øjeblik saa ud til, at der skulde blive Krig mellem England og Tyskland, i hvert Fald hvis man skulde dømme efter Pressens Udtalelser. Men nu ligger hele Forsvarsbevægelsen i England knust saa flad som en Pandekage. Det engelske Højre, Toryerne, har maattet opgive deres Kamp.

Jeg vil nu gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Grenaa (Pedersen-Nyskov), som omtalte Tonen i Hæren. Han sagde, at Officererne paa Grund af den Maade, hvorpaa de optraadte overfor de menige Soldater, bære en stor Del af Ansvaret for, at der var skabt en stærk antimilitaristisk Stemning i Folket. Det tror jeg nu ikke er den væsentlige Aarsag.

Jeg vil sige, at der indenfor Hærens Rammer ganske vist er overordnede, som ere optraadte overfor Soldaterne paa en Maade, som burde være Genstand for Misbilligelse; men det er dog en alt for stor Anklage at rette mod Officersstanden i sin Helhed, at den er optraadt hensynsløst og brutalt. Som socialdemokratisk Pressemand har jeg adskillige Gange haft Lejlighed til at kritisere adskillige Overgreb indenfor Hæren. Men jeg maa sige, at det Indtryk, jeg i Almindelighed har faaet af vore Officerer, er det, at de ere dannede og høflige Folk, som have sat sig for at være flinke overfor deres undergivne. At der ogsaa her er braadne Kar, er en anden Ting. Men se vi paa, hvad der er forefaldet i den civile Administration af Misbrug, Overgreb, Hensynsløshed og f. Eks., hvad der er foregaaet indenfor Børnehjemsinstitutionen, blegne de Overgreb, der have fundet Sted indenfor Hæren, ganske. Derfor vil jeg nedlægge en bestemt Protest mod den Fordømmelsesdom, som det ærede Medlem i Almindelighed rettede mod Officersstanden. Hvis det virkelig skulde være rigtigt, at Officererne ere brutale og hensynsløse, hvorfor paa-taler saa det ærede Medlems Presse ikke disse Utilbørligheder, men falder over os andre, der angribe, naar der er Grund dertil, og nævne Navne og Personer? Det ærede Medlem taler vel, som han har gjort, fordi det kan bruges nu, men jeg synes, det er en utilladelig Brug, der gøres af den mindre gode Tone, som fra enkelte overordnedes Side kan have været udvist overfor de menige.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), der forleden talte under stor Opmærksomhed, sluttede med en Udtalelse, der vandt os alle ved den barnlig naive Maade, den var sagt paa. Det var Ordene om Kejserens nye Klæder. Det ærede Medlem maa være meget naiv, naar han er kommen til den Opfattelse, at dette Forlig intet har paa. Jo, der er meget, der er Ordener, Storkors af Dannebrog, Ridder af Elefanten, Titler, Embeder og Stillinger, der er Ben uden at bestille noget og Sammensmeltning mellem de besiddende mod de besiddelsesløse. Det har Forliget paa. Naar jeg tillod mig en Afbrydelse overfor et æret Medlem i Dag, der maaske kunde opfattes, som vilde jeg sigte Officererne for at ville lade sig sælge, vil jeg, for ikke at rette en ubegrundet Sigelse mod nogen, sige, at jeg ikke tænkte paa, at nogen vilde lade sig købe med Mønt. Store Dele af Officersstanden staa